

Odmev iz Afrike

== ilustriran mesečnik ==
v pospeševanje afriških misijonov

Izdaja

Družba sv. Petra Klaverja v Rimu

Leto XIX.

Ljubljana 1922.

~~39245~~

III Mh
39254

Kazalo.

Stran	Stran
Uvodniki in sestavki.	Marija Antonija Salanga
V imenu Jezusovem naš	(O. Petrano) 14
novoletni pozdrav 1	Verska zvestoba črnih spre-
Našim ljubim naročnikom 2	obrnjencev 20
Pomagajmo misijonarjem 10	Afriška sužnost in nje gro-
Njega Svetosti papežu	zota 23, 48
Piju XI. 17	Dvanajst na enkrat. (O. Bac-
Veliki petek in misijon 25	teman) 30
Sv. Očeta Pija XI. prvi bla-	Gospod, delavcev je malo 36
goslov Klaverjevi družbi 33	Radosti sv. krsta. (O. Arnaud) 38
Pij XI. in Družba sv. Pe-	Prošnja za črne katehiste 49
tra Klaverja 34	Zvesti črni služabnik 75
Leto 1922 — misijonsko	Afriški mrčes 76
letó 41	Junaški misijonarji 84
† Grofica Marija Ter. Le-	Spodbudna smrt mlade za-
dóchowska 65	morke 96
Avdiencia naše † vrhovne	Božično veselje v poganski
voditeljice pri sv. Očetu 69	deželi 112
Papeževo pismo † vrhovni	
voditeljice Klav. družbe 81	Misijonski dopisi.
Kanizijev katekizem v afriš-	<i>Beli očetje Lavižerjevi.</i>
kem jeziku 70	Apostolski vikariat Nyassa.
Marijo ljubiti mi je naj-	Pismo škofa Sweens 61
večja sladkost 89	<i>Očetje od Sv. Duha.</i>
Marija, grofica Falkenhay-	Apost. vik. Senegambija.
nova, vrhovna voditeljica 97	Pismo škofa Le Hunsec 44
Družbe sv. Petra Klaverja	Apost. vik. Sp. Niger.
Ljubezen za umrle 98	Pismo o. Grandin 18
Češčenje grof. Ledóchowske	Apost. vik. Franc. Gvineja.
do presv. Srca Jezusovega 98	Pismo o. Valez 36
Tristoletnica sv. Frančiška	Apost. prefektura Kubango.
Ksaverija 105	Pismo škofa Keilling 92
Povesti in popisi.	
Dva prijatelja. (O. Salezij) 7	
Oni trpijo še huje 13	

Apost. pref. Sev. Katango.
Pismo msgr. Callewart . . . 51

Očetje družbe Jezusove.

Apost. vik. Tananarivo.
Pismo o. Falquegrettes . . . 28
Apost. pref. Zg. Cambesi.
Pismo o. Spindel . . . 108

Oblati Marije Brezmadežne.

Apost. vik. dežele Bazuto.
Pismo o. Thomerel . . . 83
Pismo o. Lebreton . . . 101

Oblati sv. Frančiška Sal.

Apost. vik. reke Oranje.
Pismo škofa Simon . . . 72

Lazaristi.

Apost. vik. Fort-Dauphin.
Pismo o. Engelvin . . . 4

Očetje od Scheuta.

Apost. vik. Zg. Kasai.
Pismo škofa Clerq . . . 3

Mašniki Srca Jezusovega.

Ap. vik. Stanlejevi-Slapovi.
Pismo škofa Grizon . . . 11

*Misij. družba sv. Jožefa
(Mill-Hill).*

Apost. vik. Zg. Nil.
Pismo o. Kerkoff . . . 106

Očetje od Montforta.

Apost. vik. Njassa.
Pismo o. Rivierre . . . 91

Duhovniki Srca Jezusovega.

Apost. pref. Adamua.
Pismo škofa Plissoneau . . . 35

Redemptoristi.

Apost. pref. Matadi.
Pismo o. Donder . . . 19

Pisma misijonskih sester.

Sestra Mr. Lutgarda iz druž-
be Belih sester . . . 102
Sestra Pavla, oblatinja sv.
Frančiška Sal. . . . 63

Pisma domačinov.

Pismo zamorskega duhov-
nika Marko Makade . . . 44
Pismo črnih seminiščnikov
v Ugandi 94
Pismo seminiščnika Ksavera
Kyebakola 63

Kratki misijonski dopisi.

6, 22, 29, 37, 46, 60, 74, 84
94, 111

**Kronika Družbe sv. Petra
Klaverja.**

24, 64, 76, 87

Raznovrstno.

Dušna premija 2, 9, 25, 49 90
102, 105
Škofova beseda 9
Popolni odpustek 16, 24, 96
Zrno 22, 43, 52, 75, 100 109
Iz naše listnice 23, 40, 48
Križarska vojska molitve
za Afriko 27
Duh krščanstva 40
Izkaz po Družbi sv. Petra
Klaverja podeljenih mi-
sijonskih milodarov v
letu 1921 54
Poročila propagande 64, 84
Pismo sv. kongregacije de
Propagande fide . . . 70, 72
Kratko letno poročilo 1921 77

Stran	Stran
Sožalnice povodam smrti	v Afriki 25
naše ustanoviteljice, gr.	Presveta Trojica 27
Mr. T. Ledóchowske 90	Sv. Oče Pij XI. 33
Zakaj nam je toliko za	Šotor potujočega misijonarja 37
„Zvezo afriškega tiska“ 95	Slika Srca Jezusovega mi-
Pomožne misijonarke v rojst-	sijonske cerkve v Dar-
nem kraju sv. Terezije 96	es-Salaam 41
Spomin ljubezni (Pesem) 100	Črni seminaristi apost.vika-
Odličen umrl afriški mi-	riata Fernando-Poo 45
sijonar 110	Skupina katehistov in po-
Misijonski škof o Zvezi	možnih dečkov 49
afriškega tiska 112	Prihod misijonarja v zamor-
	ske vas 53
Slike.	Grofica Marija Terezija Le-
Sv. Peter Klaver 1	dóchowska 65
O. Lazarevič, S. J., s svojim	Grb Pija XI 69
bolnim sobratom na mi-	Pouk y katekizmu 71
sijonskem potovanju 5	Sveti Duh 81
Misijonarji z učenci seme-	Krepčilo misijonarjev 86
nišča 9	Pred podobo Marije 89
Pridni zamorski mizarji 19	Novomašniki in diakoni
Zamorčki molijo pred po-	ugandski 93
dobro sv. Jožefa za do-	Kapelica sv. Petra Klaverja
brotnike 21	v Rimu 98
Gradba misijonske cerkvice	Zapuščenl bolniki 104
	Škof Augonard 110

Odmev iz Afrike

Ilustriran mesečnik
v prosep afriških
misijonov.

Izdaja

Družba sv. Petra Klaverja
LJUBLJANA.

VSEBINA:

V imenu Jezusovem naš novoletni pozdrav! — Dušna premija.
— Našim ljubim naročnikom. — Iz misijonov: Apost. vikariat Zg. Kasai.
— Apost. vikariat Fort-Dauphin. — Kratki misijonski dopisi. — Dva prijatelja. — Slike: Sv. Peter Klaver. — O. Lazarevič, S. J., in njegov bolni sobrat gresta poučevat črne kristjane.

Darovi

došli od 1. septembra do 30. septembra 1921.

Za afriške misijone K 2.763·24.	Za otroško zvezo K 36·20.
Za sv. maše K 818.—.	Za mašno zvezo K 2.329.—.
Za stradajoče K 10.—.	Za katoliški tisk v Afriki K 121.—.
Za odkup sužnjev K 3.443.—.	Za zamorčke K 512·60.
Botrinski darovi K 7·116.—.	Za gobavce K 104.—.
Tepina Stanko, Stražišče pri	Za nabavo platna K 1.500.—.
Kranju za krst „Stanislav“	Za posinovljenje K 100.—.
K 300.—.	Prosti prispevki K 567·80.
Za misijonarje K 70.—.	Brez določila K 1.760.—.
Za semeniščnike K 320.—.	Za Klaverjevo družbo K 354·89.
Za katehiste K 120.—.	Podporniški prispevki K 264.—.
Za kruh sv. Antona K 5.774·60.	Udeležniški prispevki K 4.—.
Za Klaverjev vinar K 26.—.	

Vsem blagim dobrotnikom „Bog plačaj tisočkrat!“

Popolni odpustek,

ki ga lahko dobijo udje Družbe sv. Petra Klaverja

6. januarja, na praznik sv. Treh Kraljev.

2. februarja, na praznik darovanja Gospodovega.

Pogoji: Vreden prejem zakramentov sv. pokore in presv. Rešnjega Telesa, obisk cerkve, molitev za razširjanje sv. vere in po namenü sv. očeta.

Sv. Peter Klaver, apostol zamorcev, prošni za nas!

ODMEV iz Afrike

Katoliški mesečnik
za pospeševanje
afriškega misijonskega
delovanja.

V zvezi z mnogimi afriškimi
misijonarji urejuje

grofica Ledóhowska.

Blagoslovljen
po Piju X. in Benediktu XV.

Stane na leto 6 Din.

V imenu Jezusovem naš novoletni pozdrav!

Prvi dan vsakega novega leta obhajamo praznik Obrezo-
vanja Gospodovega, pri katerem je ljubi Zveličar dobil ime
Jezus. To presv. lme hočemo v začetku leta klicati za vse
dobrotnike afriških misijonov in za vse naše naročnike in
čitatelje „Odmeva“. Naj bi ljubi Jezus vsem bil res to, kar
pomenja njegovo ime: Odrešenik, Zveličar! Naj jih obva-
ruje vseh dušnih in telesnih nevarnosti! Naj jih čuva pred
zapeljevanjem hudobnega duha in sveta! Naj jim bo po
besedah sv. Bernarda luč, tolažba in hrana njihovim dušam.
In naj jih ljubi Jezus stori vedno bolj podobne sebi, da
bodo kakor on postali rešitelji duš! Ko bi se vsak katoličan
odločil, žrtvovati kaj malega za rešitev duš, darovati v ta
namen kako molitev, pobožno sv. obhajilo, miloščino, ka-
tero bi si prihranil od preobilice ali pritrgal četudi od
potrebne, koliko dobrega bi lahko misijonarji storili za
razširjanje kraljestva božjega med pogani!

Dušna premija!

V namen naših naročnikov in dobrotnikov opravijo
afriški misijonski škofje in misijonarji
letno 500 svetih maš.

Našim ljubim naročnikom!

Če bi videli pred seboj klečati misijonarja utrujenega, do smrti zmučenega, in bolestno stezovati proti Vam sklenjeni roki, ter Vas prositi pomoči — ljubi bralci, ali bi mu mogli obrniti hrbet, iti dalje in rezko odgovoriti: Kaj to meni mar?

Glejte, cenjeni naročniki, to vlogo igra danes Vaš ljubi „Odmev“. Zmučen je do smrti, kratko rečeno — gre mu za življenje. Naročnino so mu preteklo leto nekateri plačevali silno slabo, to se pravi, nič niso plačali. Katere ta opomin zadene, vejo sami najbolje. Toda pošten človek plača, zato, prijatelj, plačaj tudi ti in to tembolj, ker gre za misijonski list! — Seveda je prihajal zadnji čas „Odmev“ k Vam precej pozno, pa, ljubi prijatelji, tega on ni sam kriv, zato prosimo, da mu milostno odpustite.

Da ne pride do najhujšega, in da uboge afriške misijone ne uropamo tako nujne pomoči, smo sklenili takole:

Prvič, bo izhajal naš ljubi „Odmev“ odslej dalje **vsak mesec** in sicer točno. To nikakor ni bilo dobro, da ste brali sedaj „Odmev“ samo vsak drugi mesec, in tako do cela nanj pozabili.

Drugič smo **primorani** naročnino zvišati. In sicer stane za celo leto 6 dinarjev (24 kron). To je precej. Vendar mi računamo na Vašo usmiljenost, ljubi naročniki, da bodele tudi to radi in točno plačali, ter ohranili „Odmevu“ življenje. Saj ste nam pri podpori misijonov tako zvesto stali ob strani in pošiljali milodare, zakar „Tisočkrat Bog plačaj!“ Zato prosimo, da najpoprej plačate „Odmev“, in daste oslu hrane, da bo mogel tovor dalje vleči, tako bo tudi na druge milodare ljubi Bog z večjim dopadenjem gledal, če najprej storite svojo dolžnost. — Prosimo torej še enkrat: pošljite naročnino, če vam je preveč vse na enkrat — vsaj za polovico leta in meseca junija za drugo polovico. — Če kmalu ne dobimo naročnine, Vam druge številke ne bomo mogli več poslati. Toliko na znanje **dolžnim naročnikom**.

Ljubim naročnikom pa, ki so naročnino vedno točno plačevali, se iz srca zahvaljujemo za njih dosedanje zvestobo, računajoč tudi v bodočnosti nanjo. To upanje nas navdaja s pogumom, kljub mnogoštevilnim težkočam, ki so dandanes v zvezi z izdajanjem časopisov, da nadaljujemo svoje tozadevno delovanje. Zakaj prepričani smo, da mnogo naših čitateljev misli in dela tako, kot oni čitatelj francoske izdaje našega „Odmeva“, ki nam piše: Že več let z velikim zanimanjem čitam Vaš cenjeni list in priznati moram, da bi bilo obžalovanja vredno, ko bi ga radi neugodnih razmer morali ustaviti. „Odmev iz Afrike“ je dragocen, neizogibno potreben dokument za vse one, ki se zanimajo za Cerkev v Afriki. Imenujem ga „dokument“, kajti po svojih mnogoštevilnih in natančnih poročilih in člankih, po spisih, ki se nanašajo na najvažnejša vprašanja o pokristjanjenju zamorcev, seznanja čitatelje s čudovito hitrostjo z delovanjem in življenjem v misijonih. — Jaz sem le ubog semenišnik in ne razpolagam z velikimi vsotami. Sprejmite torej, prosim, mali milodar, ki Vam ga pošiljam, v znak svojega občudovanja.“

Tako semenišnik. — In vi, naši prijatelji? . . .

Za upravo „Odmeva“:

Družba sv. Petra Klaverja, Ljubljana.

Iz misijonov:

Apostolski vikariat Zgornji Kasai.

Apostolski vikar premil. škof Clercq piše naši vrhovni voditeljici:

Štejem si v dolžnost poslati Vam letno poročilo od prvega julija. V misijonih Zgornjega Kassai smo imeli 500 krstov več kot lansko leto; znamenje, da se v naših družinah vedno bolj razširja pravi krščanski duh in s tem tudi vedno bolj izginjajo poganske šege in navade. 598 novih katehistov pomenja razširjanje sv. vere na ravno toliko krajih, pomenja pa tudi povečanje naših izdatkov. Nočem biti nadležen; toda ubogi smo zelo in gmotni položaj našega vikarijata je res usmiljenja vreden. A drugega ne morem, kot vroče moliti, da božja previdnost, ki vnema ta mlada srca k delu za spreobrnjenje poganov, obudi tudi velikodušnih dobrotnikov, da naša revščina ne bo ovirala najsvetejših namenov.

Pred kratkim sem se vrnil z apostolskega misijonskega potovanja po vseh misijonih mojega vikarijata, ki je trajalo vse leto. Naši kristjani, štejemo jih okrog 10.000, žive raztreseni daleč narazen; deloma v vaseh, daleč proč od misijonske postaje, ali pa v službah Evropecev in v rudokopih. Ker jih je večina vešča čitanju, bi po mojem mnenju bilo najuspešnejše sredstvo za ohranitev sv. vere med temi ljudmi, če nam bi bilo mogoče izdajati majhen časopis, četudi samo mesečnik. Na ta način bi misijonarji ostali v vednem stiku s svojimi verniki, ter jih tudi iz daljave mogli učiti in bodriti k vztrajnemu izpolnjevanju verskih dolžnosti. Misijon sv. Benedikta v **Hemptine** ima že svojo, četudi le majhno tiskarno; trebalo bi jo le še nekoliko povečati. Manjka še sicer tudi marsikaj drugega; zlasti nam primanjkuje papirja. Ko bi tega imeli, bi kar začeli s tiskanjem. Ko je storjen začetek, je obstanek zagotovljen že sam ob sebi.

Naše malo semenjšče hvala Bogu vrlo napreduje. Sprejeli smo zopet 5 novih gojencev, tako da jih imamo sedaj vseh skupaj enajst, kar je z ozirom na tukajšnje razmere zelo razveseljivo. Zahvaljujem se Vam tem potom tudi prav iz srca za posinovljenje dveh semeniščnikov.

Apostolski vikariat Fort - Dauphin (Madagaskar).

O. Engelvin, misijonar-lazarist, piše vrhovni voditeljici:

Naš preč. apostolski vikar mi je svetoval, pisati Vam nekaj vrstic. Toda predno sem prišel do tega, je preteklo že več mesecev. Blagi predstojnik, sedaj 70 letni starček, ki je leta 1896 ustanovil ta misijon, se je vrnil iz Evrope s „praznim žepom“. Tudi ni dobil niti enega misijonarja za pomoč. Kmalu bomo obhajali 25 letnico našega misijona; a ker je bila dežela ob našem prihodu popolnoma poganska, moramo še vedno na tolikih krajih, orati ledino. Zato je naše delo naporno in le počasi napredujemo. Toda tolaži nas zavest, da delamo za Boga, ki nam s pomočjo velikodušnih dobrotnikov troši tudi cvetja na pot.

Lakote v teh krajih sicer ravno ne poznamo; imamo, kar nam je potrebno za življenje. A staviti bi morali nova, trpežna poslopja, tudi cerkev, ker je vse leseno in vsled starosti že blizu razpada. Kako rad bi ustregel našim črnim

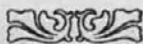
vernikom, ki me neprestano prosijo zato, in čimprej v najvažnejših središčih provincije Fort Dauphin postavil vsaj 5 do 6 cerkvic. Od časa do časa obiskujem svoje ovčice v 30—40 km od misijona oddaljenih vaseh. A potovati bi moral v kraje, 200 km oddaljene od naše postaje, za kar bi potreboval več mesecev. Res se marsikaj lahko opravi pismeno, toda krščevati, spovedovati, deliti zakrament sv. birme in sv. obhajila pač ni mogoče iz daljave.

O. Lazarevič, S. J., jezdi na misijonsko potovanje, njegovega bolnega sobrata pa morajo nositi.

Vse to mi je vedno v mislih. A kaj, ko manjka misijonskega osebja, izvežbanih učiteljev, zlasti pa denarja. Naj li radi tega postanemo malosrčni? Nikakor! Zakaj sredi trnja se nahaja tudi marsikatera cvetka, razveseljujoča misijonarjevo srce. Dvakrat na dan poučujem nad 150 otrok krščanski nauk. Ti malčki, pridni in pobožni so upanje in veselje misijona. Ob vseh glavnih praznikih v letu prejme lepo število odraslih sv. krst in se da krščansko poročiti. To so prvine, ki jih darujem Gospodu žetve. Veselja, ki ga pri tem okušam, pač ne poznajo duhovniki v Evropi, ker nimajo prilike, spreobračati poganov. A koliko truda in

žrtev stane, preden dosežemo kak uspeh. Pred vsem moramo ovreči njihove predsodke; nato pa jih potrpežljivo učiti in čakati, da jih premaga milost božja. Ker mnogo teh dobrih ljudi ne zna čitati, je poučevanje zelo otežkočeno. Truditi se je treba mesece in mesece, in med tem časom koliko ovir in težkoč, s katerimi se imajo mnogi boriti. Spreobrnjenje stane marsikaterega katehuma nešteto in velikih žrtev. A oni, ki so dospeli srečno do cilja, o kako nepopisno se čutijo srečne. In to je za misijonarja, ki je te novokrščence med mukami prerodil v Kristusu, pač najslajša tolažba in obilna nagrada.

Kratki misijonski dopisi.

O. Janez Uden piše meseca decembra 1920 iz Katende: „Globoka hvaležnost mi narekuje te vrstice. S čim Vam naj vrnem lepo vsoto, ki ste mi jo poslali? Ni mam drugega, kot vročo molitev za Vas in vse naše dobrotnike. Vaša podpora je došla ravno pravočasno ter nam pomogla iz velike stiske. Pred dvema letoma smo z velikimi težkočami postavili majhno cerkvico. Bila je sicer zelo revna, a kako srečne smo se čutili, da smo jo imeli; zakaj, kaj bi bil misijon brez cerkve? Pred dobrim mesecem pa jo je strahovit vihar, kakoršni v Afriki večkrat razsajajo, popolnoma porušil. To je bil hud udarec, trda poskušnja za nas. Vendar hvala Bogu tudi za to! Je pač eden izmed mnogih križev, ki jih ne manjka nobenemu misijonarju. Ni nam preostajalo drugega, kot pogumno se lotiti dela in postaviti novo cerkev, za kar je Vaša velikodušna miloščina bila prav posebno dobrodošla. — Misijon v Katende, posvečen sv. Frančišku Ksaveriju, je bil ustanovljen meseca septembra 1914, torej ravno ob začetku vojske, ki je tolikim

narodom zadala nepopisno gorja in, ki žalibog tudi misijonom ni prizanesla. Kako nujno potreben je bil ta misijon, nam pričajo dosedanji uspehi. Že čez nekaj let smo imeli 718 katoličanov in 4298 katehumenov. Do 1. julija 1920 je število kristjanov narastlo na 3629 duš in katehumenov je bilo 8719. Podpira nas pri našem apostolskem delovanju 179 vnetih in požrtvovalnih katehistov.

Revščina in beda v misijonih. V pokrajini Ibeke ob Kongo, ki je tako velika kot Belgija, delujejo le trije misijonarji. Vkljub temu so, čeprav z velikanskimi žrtvami, spreobrnili že mnogo paganov. V teku enega meseca so krstili okrog 250 odraslih in 100 otrok. In ti novokrščenci si tako žele sv. rožnega venca, da bi ga javno nosili kot vidno znamenje svojega dostojanstva kot kristjani. Toda misijonarji jim ne morejo ustreči ter jih tolažijo z obljubami na boljše čase. Nekateri se zadovoljijo s tem, drugi pa pravijo: „Kristjan brez rožnega venca je kot vojak brez orožja, kot zamorec brez pušice in loka!

Dva prijatelja.

Poroča o. Salezij, misijonar družbe „Consolata“.

Nekega dne dospeta dva stara zamorca v našo bolnišnico v Morogori, proseč sprejema in postrežbe, ker ju je napadla zavrtna mrzlica malarija. Brez težkoč so jima ugodili in brž naročili strežniku, naj ju odvede v oddelek za to vrsto bolnikov. A tam je bila prosta postelja samo še za enega bolnika; to odkaže strežnik Kamau, Njoroghe-ju pa namigne, naj mu sledi drugam. Ta pa, ne bodi len, se vsede zraven postelje svojega prijatelja na tla, govoreč sam pri sebi: „Ločim naj se od svojega prijatelja? Ne in ne; tukaj ostanem, tu na tleh bom jedel, spal, počival.“ In ni se dal pregovoriti, tako da je strežnik, ne vedoč, kaj naj stori, naposled o celi stvari obvestil mene. Grem torej, kakor hitro mi je dopuščal čas, in obiščem oba starčka. Njoroghe je še vedno čepel na tleh ob prijateljevi postelji. Ko ga pozdravim, me prosi, naj pridem bližje in pravi zaupno: „Čuj, oče! Vem, da si naš oče. Ti razumeš in govoriš naš jezik, poznaš naše potrebe in veš bolje kot oni-le strežnik, kaj je dobro za nas. Torej moraš tudi vedeti, da sva midva, Kamau, moj starejši prijatelj in jaz, doma iz iste vasi, da sva oba hkrati vstopila v službo pri karavani, prepotovala mnogo dežel, oba eden in isti dan obolela na enaki bolezni in bila skupno poslana v bolnišnico in sedaj — naju hočejo ločiti! Oče, to vendar ne gre! Ako pridem v drugi oddelek, s kom se naj potem pogovarjam? Kdo pozna in me razume bolj kot Kamau? Pri njem hočem ostati, in ko bodeva ozdravela, se vrneva skupaj domov, v deželo Kikujev.“

Da ne žalim ubogega starčka, naročim strežnikom, bolnika v sosednji postelji premestiti v drug oddelek. Tako se je Njoroghe-ju izpolnila srčna želja, da je smel ostati pri svojem prijatelju. — Prvih 14 dni je bilo vse dobro. Starčka sta zadovoljna sprejemala ponujena zdravila in hrano, hvaležna za vsako okrepčilo, katero so jima dobre sestre pripravile. Toda videč, da je vsak dan nekaj bolnikov, ki so okrevali, zapustilo bolnišnico in se vrnilo domov, ju je minila dobra volja in naposled nista želela ničesar drugega, kot nazaj v domovino.

Najprej sta skušala prepričati zdravnika, da sta že dovolj krepka in čvrsta. A mož se jima je le smehljal, zmajeval z glavo in rekel: „Nista še ne; ni še vaju zapustila mrzlica. Ostanita še in se do dobra ozdravita.“ —

„Mar misliš, da postaneva močna kot si ti? Glej, to ni mogoče; mnogo starejša sva od tebe.“ Toda zdravnik se ni dal prepričati. Poskusita na drug način priti do cilja. Odslej na vsa zdravnikova vprašanja trdovratno molčita in si ne pustita potipati žile. A zdravnik, čudeč se sicer nenadni spremembi starčkov, jima je zapisal zdravila in odšel. Reveža sta pričela jokati. Ob prvem svidenju sta mi bridko tožila: „Ali ne vidiš, da sva stara in da so najini lasje že osiveli. Ali hočeš, da umrjeva tukaj?“

Pogled na uboga starčka, njuna žalost in solze nas globoko gané in zdravnik mi je večkrat zatrjeval češ: „Rad bi ju poslal domov, ko bi ne bila še preslaba. Kikuju je daleč. Kaj mislite, velečastiti?“ Moral sem mu pritrditi, četudi sem želel, da bi se jima izpolnila srčna želja.

Medtem so pretekli trije meseci. Oba prijatelja sta, kakor se je zdelo, že toliko okrevala, da jima je zdravnik konečno dovolil odhod. Videti bi morali njuno veselje ob tem poročilu. Skočila sta iz postelje in brž začela pospravljati svoje malenkosti in sicer s toliko naglico, da smo se jima vsi smejali. Toda kakor je navadno v takih slučajih, šlo jima je vse narobe. In ko se je zdravnik čez pol ure vrnil, še nista bila gotova. Ukažem torej nekemu strežniku, naj jima pomaga. Ob slovesu jima zdravnik izroči pismo za poveljnika v vojaškem taboru, proseč ga, naj ju še isti dan da odpeljati v domovino. Ko dospeta v tabor, ju dobrosrčni uradnik res z avtomobilom ukaže nemudoma odpeljati na kolodvor. A bilo je prepozno, kajti vlak je ravno odšel. Kaj tedaj storiti? Na drugi vlak bo treba čakati dva dni. Ker pa je zdravnik uradniku taborišča poročal, da bi bivanje v taboru utegnilo starčkoma škodovati, ju mož zopet pošlje v bolnišnico nazaj. Toda ta kratka zamuda je postala za naša znanca usodepolna. Zbolela sta zopet na malariji in čez pet dni umrla. Kamau je izdahnil ob šesti uri zjutraj, Njoroghe pa popoldne ob dveh. Oba sta še pred smrtjo prejela sv. krst, milost, katera bi v domovini pač ne bila deležna. Sedaj se Jožef in Jakob, to ime sta prejela pri sv. krstu, pač gotovo veselita zamude, ki jima je sicer preprečila vrnitev v zemeljsko domovino, a ju je privedla v domovino božjih otrok, v nebesa.

Ponatis člankov iz „Odmeva iz Afrike“ ni dovoljen, ponatis misijonskih pism in poročil le z natančnim podatkom virov.

Izdaja Klaverjeva družba v Rimu.

Odgovorni urednik: Dr. J. Jerše.

Natisnila tiskarna „Tiskovnega društva“ v Kranju.

Sv. Peter Klaver v svoji slavi.

Ko je sv. Alfonz Rodrigues bil nekoč v molitvi zamaknjen, vidi v nebesih prekrasen prestol, mnogo lepši od drugih v njegovi bližini. Na vprašanje, komu je namenjen, zasliši odgovor: „Za tvojega učenca Petra Klaverja.“ Res si ne moremo predstavljati krasote in blaženosti, katero uživa sedaj sv. Peter Klaver v nebesih. Ljubi Bog povišuje nje, ki sami sebe ponižujejo. In zato je njega, ki je v svojem življenju postal suženj zamorskih sužnjev, gotovo visoko povišal. Mnogoštevilni in sijajni čudeži pričajo o veliki moči sv. Petra Klaverja v nebesih in njegovi ljubezni do ljudi.

Če si hočemo pridobiti njegovo posebno naklonjenost in priprošnjo, oklenimo se družbe, ki ne nosi le njegovega imena, ampak tudi deluje v njegovem duhu za izveličanje neumrjočih duš. Z letnim prispevkom 2 dinarjev lahko postane vsakdo podpornik Klaverjeve družbe. Duhovniki plačujejo 5 dinarjev; imajo pa zato posebne predprave. Manj premožni lahko z letnim prispevkom 1 dinarja postanejo udeleženci te družbe. Komur pa je ljubi Bog dal posebno milost poklica za dejansko sodelovanje in komur je mogoče posvetiti se popolnoma misijonski službi v družbi, postane njen notranji ud, t. j. **pomožna misijonarka**, ali, če je vsled tehničnih vzrokov primoran živeti med svetom, njen zunanji ud. — Pridi torej in pridruži se tudi ti na katerega navedenih načinov Družbi sv. Petra Klaverja!

Na znanje novim naročnikom.

Družbo sv. Petra Klaverja za afriške misijone je s posebnim privoljenjem sv. Očeta Leona XIII. leta 1894. ustanovila grofica M. Ter. Ledóchowska, sestra sedanjega generala družbe Jezusove, preč. o. Vladimirja Ledóchowskega. Leta 1910. pa je sv. Stolica njena pravila končno veljavno potrdila in odobrila.

Namen družbe: Sodelovanje pri spreobračanju Afrike s podpiranjem afriških misijonov iz daljave.

Organizacija: Ženska redovna družba („Pomožne misijonarke za Afriko“), združena v delovanju z zunanjimi udi, podpornicami in podporniki.

Število udov: 93 pomožnih misijonark, 130 zunanjih udov, 37.391 podpornikov in podpornic.

Zemljepisni obseg: Naselbine, podružnice in oddajališča v Jugoslaviji, v Avstriji, na Laškem, Švici na Poljskem, v Nemčiji, na Bavarskem, Češkoslovaškem, na Ogerskem, Francoskem, v Belgiji, Nizozemski, Angleškem in Združ. državah.

Materina hiša ali vrhovno predstojništvo je v Rimu (23), via dell' Olmata 16, združena z mednarodnim novicijatom družbe.

Milim dobrotnikom na znanje!

Vsled sedanje nesrečne valute primorani, naznanjamo, da od danes dalje vse vsote, poslane nam kot botrinshi darovi, odkup, posinovljenje ali za vzdrževanje katehistov in seminaristov — v denar dnevnega kurza izračunamo, katerega moremo poslati v misijone, t. j. v franke ali šterlinge, ki pa stojijo mnogo višje kot naš dinar in naše krone. Za misijonarja pa kljub temu še to ni mnogo, če pomislimo, da so se tam vse stvari za 200 krat podražile.

Milodare torej, ki ne dosežejo naznačene vsote frankov, zapišemo kot prispevek za krst, odkup i. t. d. Le kdor daruje celo vsoto za dotični namen, sme pričakovati poročila od svojega črnega varovanca. — To pa naj ljube dobrotnike nič ne užalosti, ker iz malega raste veliko in sleherni vinar uboge vdove bo Gospod tako poplačal kot dar bogatina!

Dano v osrednji hiši
„Mati Dobrega Sveta“ v Rimu.

Misijonska prokura.